

Andries,

Jouw leven is geleefd, je hebt hard gevochten, maar uiteindelijk moest je de strijd toch opgeven.

Je leven begon op 1 december 1939 in Hilversum. Je was het vierde kind in rij en de enige zoon, maar gelukkig werd je desondanks niet verwend met vier zussen boven je. Ook van jou werd verlangd dat je je steentje bijdroeg in het gezin.

Op je 12^e verhuisden jullie van Hilversum naar Roermond. Hier leerde je op de ambachtschool het vak van timmerman, net zoals je vader voor jou. Na de ambachtschool ging je werken bij Philips, waar ook je vader werkte. Drie keer in de week ging je met de brommer 25 kilometer verderop naar de avondschool, waar je verder leerde in de houtbewerking.

Op je 15^e ontmoette je Geesje bij de kerk. In Limburg was het niet gemakkelijk om als Nederlands Hervormde te leven tussen alle Katholieken. Regelmatig werden jullie uitgescholden en altijd was er strijd.

Op je 17^e liet je rug het al afweten en werd je geopereerd. Driekwart jaar moest je in een gipsen korset. Een zware tijd, die je je hele leven is bijgebleven.

Toen je 25 was ging je in Amsterdam wonen, waar je ging werken als timmerman. Jullie woonden in bij tante Alie. Een gelukje want er heerste grote woningnood in die tijd. Jullie waren nog twee groentjes in de grote stad. Na een paar maanden ging je werken in de meubelbranche.

Inge werd geboren en je maakte een babykamer voor haar in de kast, want veel ruimte hadden jullie niet.

In 1967 verhuisde je naar Alkmaar, waar je ging werken bij Kofa Spruyt op de meubelafdeling. Je woonde boven een collega in de Spoorstraat. Hier werd Saskia geboren. In 1970 ging je verhuizen naar een flat in de Melis Stokelaan. Hier werd Mark geboren. Het gezin was compleet.

Jullie verhuisden nog naar de Maastraat en daarna naar de Stetwaard. Na je scheiding woonde je een tijdje in modelwoningen van Kofa Spruyt. Het was een zware tijd, waarin je, ondanks alle persoonlijke ellende er alles aan deed om het contact met je kinderen goed te houden. Gelukkig is dat altijd gebleven.

Je kreeg weer een eigen stekkie in het Westerhofje. Hier kreeg je je eerste hond en begon je echte liefde voor honden. Later verhuisde je naar Dirkshorn, waar je je erg thuis voelde en lekker lange wandelingen kon maken met je honden langs het meer. Ook Inge kwam in Dirkshorn wonen en schonk je twee kleinkinderen: Stefan en Jessica. Opa Andries was geboren.

Ook in deze tijd veranderde je van baan. Je ging werken als gevangenisbewaarder bij gevangenis Westlinge in Heerhugowaard. Al snel nam je het voortouw tot het opzetten van een houtbewerkingsplaats. Je was weer terug in je oude ambacht: timmeren. Je leerde de getetineerden de mooiste dingen maken. Prachtige schaaktafels, hobbelpaarden, houten beren en vele mooie dingen. Voor je eigen kinderen en kleinkinderen maakte je ook de mooiste hobbelpaarden, houten speelgoed, opbergkisten en meubeltjes.

Je kreeg nog een kleinkind: Saskia kreeg een dochter: Irma.

Op vakantie in Frankrijk werd je plotseling erg ziek. Je kwam in het ziekenhuis terecht, waar voor je leven werd gevreesd. Gelukkig, na een paar dagen krabbelde je toch weer op. Later bleek, dat je een legionellavergiftiging had gehad. Je was door het oog van de naald gekropen, maar kreeg nog een kans.

Je verkocht je huis in Dirkshorn, kocht een sta-caravan in Waarland en een huisje in België. Hier was je enorm gelukkig, je had ruimte om je heen en kon heerlijke wandelingen maken. Je kreeg van Saskia in een klap 2 kleinzoons erbij: tweeling Luc en Thom kondigden zich aan. Anderhalf jaar later werd de stamhouder geboren. Mark en Angelique kregen Mees. Je ging met de Vut. Je had je hele leven hard gewerkt en was er ook hard aan toe. Je rug had je al je hele leven in de steek gelaten, en ook bij je werk had je er veel last van. Je ging voor vast in België wonen en hield de caravan in Waarland aan voor als je de kinderen en kleinkinderen ging opzoeken. Mark en Angelique kregen een dochter: Esme.

Helaas voor jou moest je 5 jaar geleden je huis in België verkopen. Je verhuisde naar de caravan in Waarland, waar je nog een jaar hebt gewoond. Toen verhuisde je naar de Tjaarlingmermeer in Heerhugowaard, eerst een appartement op de 2^e verdieping, later op de begane grond. Je voelde je hier thuis in je mooie huisje, met alle met liefde gekochte spullen. Je kon lekker wandelen in het bos met Kobes en Puckie.

Je twee dochters gingen het inmiddels niet erg voor de wind. Je maakte je hier enorm veel zorgen om en trok het je allemaal erg aan. Net als vroeger kwam je voor je kinderen op als een leeuw. Het ging je niet in de koude kleren zitten en je bleef met veel haatgevoelens zitten.

Gelukkig gingen het de laatste jaren weer beter met de kinderen. Je was enorm trots op Mark, zijn lieve vrouw en 2 gezonde kinderen. Ook Saskia vond haar geluk bij Fons en kreeg er van hem nog twee kinderen bij. Ook Rosita en Floris vonden in jou een prachtige opa, en gingen in korte tijd ook veel van u houden. Veel plezier had u ook bij de manege, waar Jessica haar paarden heeft. U bracht er veel tijd door en genoot hier enorm van. Ook in de Beukenlaan bij Saskia en Fons kon u genieten van de mooie tuin, schapie en de geitjes.

Toch was u ook eenzaam en vooral het laatste anderhalf jaar had je last van het leven. Je lichamelijke en geestelijke gezondheid lieten je in de steek. Vooral de pijn in je rug was de laatste tijd bijna niet meer te harden. Ook kreeg je last van kortademigheid, waar niet echt een oorzaak voor te vinden was.

Op dinsdag 6 november raakte je onverwachts in het ziekenhuis met een vrij onschuldige longontsteking. Echter, op dinsdag 14 november, een dag voordat je naar huis zou mogen, werd je weer ziek. De longontsteking was, nu heel heftig, teruggekomen. Je ademnood werd zo erg, dat je aan de beademing moest. Je kwam op de Intensive Care terecht en werd plotseling heel erg ziek. Later bleek, dat je naast een ernstige longontsteking ook nog een bacterie in je bloed had, die je lichaam vergiftigde en waardoor al je organen aangetast werden. Drie en halve week heb je gevochten voor je leven. Elke keer werden wij, de kinderen en kleinkinderen, heen en weer geslingerd tussen hoop en vrees. Het waren zware weken. Na twee weken in coma te zijn gehouden, werd de slaapmedicatie gestopt en langzaam kwam je af en toe bij. Meer dan je ogen opendoen en, als je een goed moment had, knikken kon je niet. Niemand weet wat je hebt meegekregen van alle gebeurtenissen en in hoeverre je hebt beseft wat er met je gebeurde.

Op 8 december om vier uur in de ochtend ging het toch nog onverwachts dusdanig slecht met je, dat de artsen niets meer voor je konden doen. De beademing werd gestopt en heel vredig ben je drie kwartier later ingeslapen, omringd door je geliefden.

Voor ons resten mooie herinneringen en de troost dat je veel ellende bespaard is gebleven. We weten niet in hoeverre je helemaal hersteld zou zijn maar weten wel zeker, dat je het niet had kunnen accepteren dat je afhankelijk van anderen zou moeten zijn en niet als een zelfstandig mens door het leven meer had kunnen gaan.

Je was een geweldige vader en een fantastische opa. Je zult voortleven in je kinderen en kleinkinderen. Je eigenwijsheid, je gulheid, je trots, je koppigheid, je bluf, je eindeloze begrip voor anderen, al je eigenschappen zien we terug in je nakomelingen waar je zo van hield.

Dag Andries, vaarwel en goede reis